

Sygn. akt V Pz 14/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim

w składzie następującym:

Przewodniczący: **Sędzia SO Mariola Mastalerz (spr.)**

Sędziowie: **SO Beata Łapińska**

SO Magdalena Marczyńska

Protokolant: asyst. sędz. Ewelina Goździk

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2014 roku w Piotrkowie Tryb.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Z. S.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o odprawę pieniężną i nagrodę jubileuszową

na skutek zażalenia Z. S.

na postanowienie Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w Tomaszowie Maz.

z dnia 14 marca 2014 r., sygn. akt IV P 188/13

w przedmiocie umorzenia postępowania

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Tomaszowie Maz. umorzył postępowanie w sprawie i zniósł wzajemnie koszty procesu między stronami.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy wskazał, że w pozwie z dnia

4 czerwca 2013 roku skierowanym przeciwko pozwanemu (...) Sp. z o.o. w T. powódka Z. S. wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 7.200,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami tytułem odprawy pieniężnej i nagrody jubileuszowej.

W uzasadnieniu wskazała, że była zatrudniona u pozwanego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony do 30 listopada 2012 roku i jej miesięczne wynagrodzenie wynosiło 1.500,00 złotych brutto. Pozwany wypowiedział powódce umowę o pracę z przyczyn ekonomicznych zakładu pracy i do dnia złożenia pozwu nie wypłacił powódce odprawy pieniężnej i nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy.

Na rozprawie w dniu 14 marca 2014 roku pełnomocnik powódki w osobie adwokata rozszerzył powództwo do kwoty 9.000,00 złotych i wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Wskazał, że dochodzona kwota stanowi

sumę należnej powódce odprawy pieniężnej stanowiącej równowartość trzymiesięcznego wynagrodzenia powódki w wysokości brutto tj. 4.500 złotych i kwoty 4.500 złotych tytułem nagrody jubileuszowej.

Pełnomocnik pozwanego na rozprawie w dniu 13 marca 2014 roku uznał powództwo do kwoty 8.000,00 złotych, a w pozostałym zakresie wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc, że jeszcze przed wniesieniem pozwu przelał na konto powódki kwotę 1.000,00 złotych i złożył na tę okoliczność duplikat polecenia przelewu na konto powódki kwoty 1.000,00 złotych w dniu 16 maja 2013 roku tytułem odprawy pieniężnej.

Na rozprawie w dniu 13 marca 2014 roku pełnomocnicy stron wnieśli o zawarcie ugody i zniesienie kosztów procesu.

Strony zawarły ugodę, mocą której pozwana zobowiązała się do zapłaty na rzecz powódki kwoty 8.000,00 złotych brutto płatnej jednorazowo do dnia 10 kwietnia 2014 roku, z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminu płatności, przelewem na konto powódki znane pozwanej, na co powódka wyraziła zgodę i oświadczyła, że ugoda całkowicie wyczerpuje jej roszczenia zgłoszone w przedmiotowej sprawie. Wobec zawarcia przez strony ugody Sąd Rejonowy umorzył postępowanie i zniósł koszty procesu między stronami.

Sąd Rejonowy, ugodę o podanej wyżej treści uznał za dopuszczalną gdyż w jego ocenie, nie była ona sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego, a także nie zmierzała do obejścia prawa. Podkreślił ponadto, że powódka była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika i nie sprzeciwiła się jego wnioskowi o zawarcie ugody. Sąd Rejonowy wskazał również, że stanowiska stron są wyrazem kompromisu, co czyni zadość wymaganiom ugody w rozumieniu art. 917 k.c., zgodnie z którym przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między innymi stosunku prawnego.

Wobec powyższego, skoro strony rozstrzygnęły istniejący między nimi spór polubownie, wydanie wyroku stało się zbędne, a postępowanie Sąd Rejonowy umorzył na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., a o kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 104 k.p.c.

Powyższe postanowienie zaskarżyła powódka Z. S. wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do rozpoznania w postępowaniu po przeprowadzeniu rozprawy. Jednocześnie oświadczyła, iż cofnęła pełnomocnictwo udzielone adwokatowi M. D.. W uzasadnieniu zażalenia powódka wskazała, iż nie wiedziała w jakiej wysokości należy jej się nagroda jubileuszowa a jej pełnomocnik jak i księgowość pracodawcy nie udzieliły jej informacji na temat wysokości należnych świadczeń od pracodawcy. Ponadto podniosła, że jej pełnomocnik nie uzgodnił z nią, że zostanie zawarta ugoda. Na rozprawie w dniu 14 marca 2014 roku była zdenerwowana i nie wiedziała, że składając podpis pod ugodą nie będzie można już nic zmienić. Wskazała, że gdyby wiedziała dokładnie w jakiej wysokości należą się jej świadczenia to nigdy by takiej ugody nie podpisała. Ponadto podała, że wskazana w ugodzie kwota 9000 złotych jest kwotą brutto, o czym również nie wiedziała. Dopiero po rozprawie wnioskodawczyni nieoficjalnie ustaliła, że nagroda jubileuszowa winna wynosić 5-krotność jej wynagrodzenia, co łącznie stanowi kwotę około 12.000 złotych.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Zażalenie nie ma uzasadnionych podstaw i podlega oddaleniu.

Na wstępie wskazać należy, iż ugoda sądowa ma dwoisty charakter, łączy bowiem elementy materialnoprawne i procesowe. Jest czynnością procesową uprawnionych podmiotów, umożliwiającą wyłączenie dalszego postępowania sądowego co do istoty sprawy i prowadzącą do umorzenia postępowania (art. 223 k.p.c. w związku z art. 203 § 4 k.p.c. i art. 355 § 1 k.p.c.). Jest też czynnością prawną (umową, ugodą w rozumieniu art. 917 k.c.). Wyrażenie zgody na zawarcie ugody, a tym samym na umorzenie postępowania w zakresie nią objętym, może być jako czynność procesowa odwołana z przyczyn uzasadnionych aż do chwili uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania. Natomiast ze względu na swój materialnoprawny charakter ugoda podlega przepisom o wadach oświadczenia woli (art. 82-88 k.c.), przy uwzględnieniu przepisów szczególnych (art. 918 k.c.), umożliwiających uchylenie się od skutków złożonego oświadczenia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1969 r., III PZP 43/69, OSNC z 1970 nr 3 poz. 40).

W sprawie niniejszej skarżąca powołuje się na zaniżenie wysokości należnej jej nagrody jubileuszowej. W istocie więc podstawą zażalenia jest nowa, dokonana już po zawarciu ugody, ocena jej warunków. Jednakże subiektywne przeświadczenie skarżącej, że ugoda jest dla niej mniej korzystna niż to oceniała uprzednio, jest niewystarczające do jej podważenia. Zgodnie z art. 918 k.c. uchylenie się od skutków prawnych ugody zawartej pod wpływem błędu jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy błąd dotyczy stanu faktycznego, który według treści ugody obie strony uważały za niewątpliwy, a spór albo niepewność nie byłyby powstały, gdyby w chwili zawarcia ugody strony wiedziały o prawdziwym stanie rzeczy. Błąd przy ugodzie musi się odnosić nie do treści zawartej ugody, ale do stanu faktycznego, który strony uważały za niewątpliwy. Stan faktyczny to ogół zdarzeń prawnych decydujących o powstaniu i istnieniu oraz wyznaczających treść i zakres stosunku prawnego, którego ugoda dotyczy (por. Skowrońska-Bociań/Warciński (w:) K. Pietrzykowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz do art. 450-1088. Tom II, C.H.VBeck 2013, kom do art. 918 k.c.)

Kierując się treścią tego przepisu należy stwierdzić, że jeżeli stan faktyczny był sporny w chwili zawierania ugody lub choćby wątpliwy, a więc jeśli powódka miała wątpliwości co do wysokości należnej jej nagrody jubileuszowej, bowiem jak podnosiła w zażaleniu, ani księgowość pracodawcy ani jej pełnomocnik nie udzielili jej prawidłowych informacji w tym zakresie, a pomimo to zawarła ugodę, to uchylenie się od skutków prawnych ugody z powodu błędu nie może, w ocenie Sądu Okręgowego, wchodzić rachubę. W takim bowiem przypadku nie ma mowy o zgodnym przeświadczeniu stron co do faktów (por. S. Dmowski [w:] G. Bieniek (red.), Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom 2, Warszawa 2006 s. 809-810, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 2 lipca 1997r. , I ACa 422/97, OSA w Warszawie 1998, Nr 1, poz. 4, str. 30).

Skarżąca nie powoływała się jednocześnie na inne wady oświadczenia woli. Nie kwestionowała też zgodności ugody z prawem, zasadami współżycia społecznego ani nie zarzucała jej zawarcia w celu obejścia prawa czy też że ugoda narusza słuszny interes pracownika (art. 223 § 2 k.p.c. i art. 469 k.p.c. w zw. z art. 203 § 4 k.p.c.) i z tego punktu widzenia nie budzi ona zastrzeżeń Sądu Okręgowego.

Z przyczyn wyżej wskazanych oraz z mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych orzekł jak w sentencji postanowienia.